

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Uredništvo in upravnništvo: Kolodvorske ulice šte. 16. — Z urednikom se more govoriti vsak dan od 11. do 12. ure. — Rokopisi se ne vračajo. — Inserati: Šeststopna petič-vrsta 4 kr., pri večkratnem ponavljanji daje se popust. — Velja za Ljubljano v upravnishtvu: za celo leto 6 gld., za pol leta 3 gld., za četrt leta 1 gld. 50 kr., na mesec 50 kr., pošiljatev na dom velja mesečno 9 kr. več. Po pošti velja za celo leto 10 gl., za pol leta 5 gld., za četrt leta 2 gld. 50 kr. in za jeden mesec 85 kr.

Štev. 168.

V Ljubljani v ponedeljek, 27. julija 1885.

Tečaj II.

Še jeden!

Velikonemška ideja, katere glavni nositelji so Knotzi in Pickerti, zahtevala je novo žrtev. Knez Carlos Auersperg, glava nekdanje centralistične sisteme, umika se s političnega pozorišča. Zadelaga je jednaka usoda, kakor pred nekolimi meseci sivolasega vodjo nekdanje ustavoverne stranke, Herbst. Oba moža stala sta skoro četrt stoletja na čelu Nemcev na Češkem; Auersperg bil je vodja veleposestnikov, a Herbst nemških poslancev iz mest in kmetijskih občin.

Knez Carlos Auersperg v začetku ni bil centralist. Nastopil je kot goreč avtonomist politično poprišče in se je kazal nekaj časa unetega zagovornika češkega historičnega prava. Vender kmalu premislil si je in od leta 1861 nadalje navduševal se je z vso gorečnostjo za centralizem ter mu je posvetil vse svoje duševne sile, kakor bi hotel popraviti, kar je v prvi ddbi svojega političnega življenja zakrivil. On je bil prava duša oni vladi, kateri na krmilu je stal njegov brat knez Adolf Auersperg in katera si je v glavno nalogo štela, podjarmiti nemštvu vse druge narodnosti ter podpirati, širiti germanizacijo na vse mogoče načine.

Knez Carlos Auersperg je tedaj jeden tistih mož, ki so svoj čas največ storili za nemštvo, kojih železno in neizprosljivo pest so tako težko čutile nenemške narodnosti v Avstriji. On je bil jeden prvih pospeševalcev ponemčevanja, in o tem, kako se je za časa, ko je njegov brat sedel na stolu ministerskega predsednika, ravnalo zlasti s češkim narodom, dalo bi se mnogo govoriti. Zares, tedanje vlade in njenega duševnega vodje, kneza Karola Auersperga krivda ni, ako se slovanski narodi niso ponemčili. Storiło se je vse, dá, več

nego bi se bilo smelo v ustavni državi, in le žilavosti posameznih slovanskih narodov se je zahvaliti, ako se nakana tedanjih centralistov ni uresničila. In vender, zakaj zapušča knez Karlos Auersperg sedaj javno življenje, zakaj se hoče umakniti s političnega pozorišča? Li morda za to, ker je konečno uvidel, da se mu želje ne izpolnijo, da je stvar, za kojoj se je tako dolgo bojeval, na večno izgubljena! Ne, zaradi tega ne! Vzrok je ravno tisti, vsled kojega je moral dr. Herbst na stara leta zapustiti svoj volilni okraj, kojega je tako dolgo vrsto let zastopal v državnem in dežel-nem zboru, ter umakniti se možu Knotzove baže. Dr. Herbst pahnili so lastni ljudje skozi vrata, nehvaležnost lastnih ljudij primorala ga je, iskati si v drugi deželi državnozbornskega mandata. Dr. Herbst bil je češkim Nemcem premalo nemšk, zato ga niso marali več, in glej, ista nečednost očitala se je v novjšem času duši nekdanje ponemčevalne sisteme, knezu Karolu Auerspergu! Tudi ta ni več dovelj nemšk, tudi on je premlačen v narodnostnih ozirih, torej proč z njim! Zares, daleč prišlo je z nemštvom na Češkem, ako možje kot Herbst in knez Auersperg niso več dovelj nemški! Težko je določiti, kaj Knotz in njegovi somišljeniki dandanes zahtevajo od Nemca, da najde njih milost in da ga ne proglasé renegatom, težko je izgovoriti, kaj se pod tem nemštvom, kojega proroki v novjšem času, zlasti po Češkem vstajajo, vse skriva.

Usoda mož, ki morajo, kakor Herbst in knez Karol Auersperg, skušati na stara leta v toliki meri nehvaležnost sveta, je v nekakem oziru tragična. Sicer seme, katerega so sejali, ni moglo družega sadu roditi. Kot politiki bili so zgrešili pravo pot. Nepoznajoč potrebe države in razmere,

ki v nji vladajo, videli so rešitev Avstrije le v najstrogejem centralizmu in njeno moč v ponemčenju raznih narodnostij. Tega stališča držeč se, postopali so z vso brezozirnostjo proti nenemškim narodom. Delali so z njimi, kakor s plemeni nižje vrste, zatirali so jih vselej in povsod, kjerkoli so mogli, a nasprotno stavili so nemštvo povsod v prvo vrsto, povzdigovali ga z vsemi sredstvi, ki so jim bila v obili meri na razpolaganje, dokler so stali se na vladnem krmilu. Konečno pokazalo se je, da takó ne gre več, da po tej poti se ne doseže moč države. Prodrlo je v merodajnih krogih prepričanje, da je Avstrija srečna le tedaj, ako z jednako ljubeznijo obdaje vse svoje narode, ki zánjo z jednako udanostjo žrtvujejo, če treba, kri in življenje. Umakniti se je morala tedaj môra, ki je tlačila toliko časa vse nenemške narodnosti ter jim branila prosto dihanje. Sedaj prvič smatral se je Slovan jednakopravnim svojim nemškim državljanom — a glej, le té je to bolelo! Da-si so ohranili popolnem prejšnjo svojo veljavo, zdelo se jim je vender nekako poniževalno, da bi jim bil toliko časa tlačeni in hlapčujoči Slovan najedenkrat jednakopraven!

To je skoro moralo tako priti. Ne Taaffejevo vladanje je rodilo ono pogubonosno gibanje, ki ga opazujemo med nemškim prebivalstvom zlasti na Češkem, temveč seme tega gibanja sejalo se je pod prejšnjimi vladami. In knez Carlos Auersperg je jeden glavnih prouzročiteljev vsega tega, ne da bi bil kedaj kaj jednacega nameraval. Nikdar nismo dvojili, da je odlični politik bil pri vsem svojem početju in dejanju prešinjen najgorečnejega patriotizma, da je le iz svetega prepričanja, da na ta način koristi državi, koji služi, pospeševal ona načela, koja se vsled obstoječih

Listek.

Vražja Tonča.

(Konec.)

Vrag pravi: „Veliko dobroto mi si izkazal. Ne bom ti je pozabil. Jaz sem izpod zemlje. Da me ti nisi rešil babe, nosil bi jo bil do sodnega dné. Da pa veš, komu si pomagal iz pasti, ti povem, da sem vrag.“ Reče, izgine. Ovčar se zagovedi, na to se pregane in dene: „Če so vsi tako neumni, bo že.“

Naš ovčar je živel v deželi, katero je vladal mlad vladar. Bogat je bil, tete šmencaj, da nič tacega. Vsega je imel, še sam ni vedel, koliko. Veselil se je dan na dan, rajal je od jutra do mraka, in od mraka do dné se je razlegalo veselo petje opitih tovarišev. Vlado sta mu oskrbovala dva namestnika, malopridna kakor njihov gospod. Spravila sta ona dva, kar ni zapravil vladar; podložnim se je toraj hudo godilo.

Nekega dné vladar ni vedel, kaj bi počel. Pokliče zvezdogleda. Ukaže mu, naj prihodnost napové njemu in njegovima namestnikoma. Zvezdo-

gled uboga. Preiskuje in praša ozvezdja, kaj čaka te tri.

„Odpusti, milostni vladar“, izpregovori zvezdogled, „tebe in tvoja namestnika čaka tolika nevarnost, da si ne upam povedati je.“

„Le povej, naj bo, kar če. Nič se ne bojim. A to ti povem, ako ne bo, kakor praviš, glavo ti vržem pod noge.“

„Storim po tvoji zapovedi. Poslušaj, vladar! Preden se mesec prvič pomlaji, pride hudič po tvoja namestnika, in preden se mesec drugič pomlaji, pride po tebe: vse tri bo žive odnesel v pekel.“

„Vrzite ga v ječo, lažnivca!“ zapove vladar. Hlapci storé, kakor jim je bilo veleno. Vladar pa ni tako mislil, kakor je delal. Zvezdogledove besede so ga pekle, in srce ga je bolelo. Namestnika vladarjeva sta se hudo prestrašila; na polu mrtva so ja odnesli. Jesti nista mogla, piti ne; pozaprla sta premoženje, in zadelala gradove, da bi vrag k njima ne mogel. Vladar se premisli, najrajši je sam in tih, jel je deželo vladati sam, ker je mislil, da se mu usoda vendar-le prekre-niti utegne — obrnil se je na pravo pot.

O vsem tem ovčar ničesar ni vedel, za celi svet se ni brigal. Nekega dné stoji vrag pred njim, pa mu reče: „Ovčar, prišel sem, da ti povrnem dobroto. Naloženo mi je, da vladarjeva namestnika spravim v pekel, ker sta mu krivo svetovala in uboge goljufala. Ta in ta dan pojdi v prvega namestnika grad. Ljudi bo polno dvorišče. Ko hlapci vrata odpró, ko pograbit grajščaka in nastane kričanje, pristopi, zažugaj, pa reci: Pusti ga, če ne —! Ubogal te bom in pojdem naprej. Gospod naj ti da dve vreči zlata, ako se bo obotavljal, povej, da boš mene poklical. Na to pojdi v drugi grad, stori takisto, in zahtevaj taisto plačilo. Z denarjem gospodari, da bo prav. Preden se mesec drugič pomlaji, pridem po vladarja, ali da bi njega reševal, tega ti ne svetujem; ako se predrzneš, plačaš z življenjem.“

Tako je govoril vrag, potem pa odšel. Ovčar si je zapomnil vsako besedo. Odpové ovčarsko službo, pa se napoti v prvi grad. Ljudstva se je vse trlo; čakali so, kdaj pride vrag po grajščaka. Naenkrat vzdignejo strašno vpitje, vrata se odpró — vrag vleče na polu mrtvega gospoda. Ovčar pristepi prime gospoda za roko, vzdigne desnico,

razmer niso dala izpeljati. In ravno to je na tem tragično, da prvič seme, ki ga je sejal, namesto zrna le toliko rodi, in da se drugače tako nehvaležno prezira in zanikava, kar je brez dvojbe storil za svoj rod.

Bolje bi se vé da bilo, ali bi ti močje, koje sedaj izpodrivajo korifeje Knotzove baže, namesto da se umikajo s političnega pozorišča, tim odločneje nastopili ter zabranili, da ti ljudje ne pridejo na krmilo nemške stranke. Motili so se nekelej, sedaj naj svoje zmote spoznajo. Mislili so nekelej, da se da v Avstriji vladati brez nenemških narodov, sedaj so se prepričali, da to ne gre. Kaj je primerneje, nego da se sprijaznijo s Taaffejevo vlado, ki si v nalogo stavi, napraviti mir med narodi in da store konec zasleplenemu rovanju, ki se po nekaterih delih države še dalje bolj širi med nemškim narodom? Stakim činom pridobili bi si pač nesmrtno zasluge za državo in narod svoj!

Ulysses Grant †.

Dné 23. t. m. raznesla se je po bliskovo po širnem svetu iz Novega Jorka žala včst; „bela hiša“ v Novem Jorku odela se je s črno odejo in ves narod Zjedinjenih Držav oblekel si je žalovalno obleko — umrl je general Grant, mož, kateremu imajo Zjedinjene Države zahvaliti zdaj svojo velikost in moč. Zmagonosno in slavno svojo karijero pričel je kot neznaten častnik, in večkrat se je imel boriti proti Indijanom. Kmalu pa se je naveličal tega življenja, odložil je puško, odpovedal se po polnem vojaškemu življenju — in napravil si je prodajalnico usnja.

Toda velika nadarjenost za vojskovodjo ni mu pustila izgubiti svoje ogromne moči pri dolgočasni in vsakdanji usnjariji. Ko so se pričeli boji za osvobodjenje, tedaj je bil Grant prvi, kateri se je postavil pod prapor. Od tega dneva pričanja tudi njegova slava; do zdaj neznatno ime Grantovo postalo je slavno, prikazalo se je kakor svetla zvezda na obnebj.

Od polkovnika do generalmajorja povzdignjen priboril si je zmago za zmago, in kmalu stal je kot jedini zapovedovalec na čelu vsej armadi. Povsodi so ga slavili, povsodi odlikovali, povsodi ga častili, kakor nadzemske bitje. Priboril si je nesmrtno slavo, katero je vžival do konca dnij življenja svojega; v prejšnji dobi pridobil si je tudi velikansko premoženje, umrl pa je ubog, živel je v slednjih dnevih od državne miloščine, in tudi njegov pogreb plačala bode državna blagajnica. Imel je nesrečo na borzi; moral je prodati hišo za hišo, vse, kar je imelo kaj vrednosti. Istinito, grozovita, žalostna usoda — junak, kateri je z orjaško svojo silo ustanovil tako krepko in prostreno državo, kateri si je pridobil nesmrtno slavo — ta junak mora uživati na konci plodonosnega svojega življenja državno miloščino.

zaupije: „Pusti ga, če ne —!“ Kakor bi trenil, izgine peklenšček. Graščak, vesel, poljublja ovčarju roke; vpraša ga, kaj hoče. „Dve vreči zlata!“ odgovori ovčar. Gospod mu ji dá na mestu.

Zadovoljen gre ovčar v drugi grad. Tu je bil tako srečen, kakor v prvem. To se vé, da je tudi vladar izvedel o ovčarju, in kako je rešil njegova namestnika. Precej dá pripraviti najlepšo kočijo, vpreči najlepše konje ter pošlje po ovčarja, in ponižno ga prosi, naj se tudi njega usmili.

„Moj gospod in moj vladar“, odgovori ovčar, „vam ne morem obljubiti, da vas rešim, sicer mi pojde samemu za življenje. Vi ste velik grešnik. Ako se poboljšate, ako vladate, kakor se spodobi, da vlada pravično vladar, hočem tregati, in naj pridem sam v pekel.“

Vladar obljubi, da se bo res poboljšal, ovčar pa obljubi, da pride ta in ta dan, predno se meseec pomlaji.

S strahom in trepetom so čakali dné. Vladar je bil res drugi. Kakor so mu prej privoščili, tako so ga zdaj milovali; niso poznali boljšega vladarja.

Dnevi tekó, bodo naj veseli ali žalostni. Pride tudi napovedani dan. Vladar se črno napravi, ka-

Ulysses Sidney Grant narodil se je dné 27ega aprila v Point Pleasantu v državi Ohio. Njegovi roditelji bili so škotskega rodu. S 17. letom vstopil je v vojaško akademijo v Westpointu. V juliju 1843 postal je častnik, a že l. 1854. odpovedal se je vojaškemu stanu ter si ustanovil v družbi s svojim očetom prodajalnico z usnjem. Ter je živel, dokler ni izdal Lincoln prvo proklamacijo dné 15. aprila 1861, s katero se je sklicalo pod orožje 75 000 mož.

Grant je bil pobočnik guvernerju v Illinoisu; kmalu se mu je posrečilo zbrati potrebno moštvo ter je tudi vrlo izuriti za vojsko. Povsodi se je odlikoval s pogumnostjo in previdnostjo ter tudi pri tem prizanašal ni svojo osebo. Dné 6. aprila 1862 bil je pri Pittsburgu Landingu napaden; nevaren je bil tu zanj položaj; nasprotnik imel je mnogo močnejše čete, vendar je zmagal Grant, a pri tem izgubil je obilo svojih mož, on sam je bil tudi ranjen. To priliko hoteli so porabiti njegovi sovražniki: Obrekovali so ga in tožili, češ, da je pijanec in nesposoben za poveljnika. Toda njihov podli poskus se jim ni predobro obnesel; Grantu se je sicer izrekel ukor, a zmaga za zmago so pokazale, da so bila svoja grdenja Grantovih nasprotnikov le umazana sumničenja in gola obrekovanja, izvirajoča iz nizke zavistne duše.

Grant pridobil si je z mnogimi zmagami zopet prejšnjo slavo. Dné 4. julija 1863 osvojil si je Grant trdnjavo Vicksburg. Opoludné tega dné praznoval se je slovesno njegov vohod v mesto. Pri tej priliki zajel je 30 000 mož, priplenil 218 topov in 35 000 pušk. Za tem mestom pala so tudi druga kar za vrstjo Grantu v oblast.

Lincoln imenoval je Granta generalmajorjem. V septembru pal je Grant s konja in moral je zaradi poškodbe nekaj časa izstopiti iz vojne. Med tem pa, dné 19. septembra, izgubil je general Rosecrano tridnevno krvavo bitko pri Chickamaugi; bati se je bilo, da bode ta pcras imel hude posledice. V tem opasnem času bil je imenovan dné 16. oktobra general Grant glavnim poveljnikom na zahodu se boreče zvezne vojske. Uže začetkom leta 1864. pa je dobil glavno poveljništvo nad vsemi unijskimi četami, čast, katera je doletela pred njim samo jednega ameriškega generala Scotta.

Kot glavni poveljnik umel je vselej z izredno bistroumnostjo postaviti čete na pravo mesto; zmago na zmago si je priboril in ljudstvo slavilo je navdušeno velikana svojega, Granta.

Ostal je po dovršeni vojski glavni poveljnik vseh ameriških čet in v tem vojaškem dostojanstvu potrdil ga je dné 28. julija 1866 kongres. Meseca maja 1868 postavljen je bil kandidat za predsednika Zjedinjenih Držav, in pri volitvi dné 3. novembra bil je izvoljen predsednikom z večino 300 000 glasov. Svoje mesto kot predsednik Zjedinjenih Držav nastopil je dné 4. marcija 1869 z

kor bi hotel iti sam sebi za pogrebom ter čaka, da pride ali ovčar ali vrag.

Zdajci se vrata odpró — vrag stoji pred njimi: „Pripravi se, ura ti je iztekla, prišel sem póté!“

Vladar vstané molčé, gre za vragom na dvorišče, kjer je gomzelo sila ljudi. Bliskoma se pokaže ovčar. Ves zasopljen kriči: „Pusti ga, če ne —!“

„Kako se predrzneš“, vpraša ga vrag, „motiti me v opravi? Ne veš, kaj sem ti rekel?“

„Beži, beži, norec! Tu ne gre za vladarja — záte gre! Tonča živi in vpraša po tebi. Torej beži!“

Kakor je slišal vrag o Tonči, je pobegnil, kot bi ga veter nesel, in pustil je vladarja. Ovčar se je smejal na tihem, da je vraga prelestil. Vladar vzame ovčarja na dvor, pokneži ga ter mu je prijatelj in brat. In prav je bilo tako, zakaj ovčar mu je bil zvest svetovalec in pošten služabnik. Od štirih vreč zlata pa ni vzel ni bora zá-se.

Zlatorodov

izjavo, da ne bode nikdar ravnal proti narodovi volji. Grant bil je še jedenpot izvoljen predsednikom, tako da je predsedoval 8 let. Skušali so ga njegovi prijatelji protibičajno v l. 1876. povzdigniti še tretje do te časti, a tedaj se jim ni posrečilo.

Kakor zeló se je odlikoval Grant kot vojak, vendar kot državnik ni imel potrebnega znanja in poznanja vnanjih držav, vendar zahvaliti se ima njemu, da je „velika ljudovlada“ dobila zdanja svojo moč. Imel je dobro voljo kot državnik odpraviti neznosno korupcijo iz uprave, a preslaboten je bil za ta posel, manjkalo mu je potrebne energije, njegovi sovražniki pa so naraščali. V letu 1876. izginil je s političnega obzorja. Nesrečna spekulacija na borzi požrla mu je premoženje, telo njegovo pa je razjedala neozdravljiva bolezen, rak na jeziku in v dušniku. Med boleznijo sestavljal je svojo memoire, katere je tudi nekaj tednov pred svojo smrtjo dovršil. Zamán so se trudili zdravniki, vedno bolj je hiral; srce težila mu je zdanja revščina, telo neozdravljiva bolezen, v tolažbo bila mu je na stare dni vendar zavest, da je kot vojevod premagal sovražnike svoje domovine, da je kot predsednik se trudil po narodovi volji za blagor države — da je bistveno njegovo delo, da je „velika ljudovlada“ močna, bogata in zvezda vodnica za druge države.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Česki listi obsojajo, spoznavši nepotrebo in neutemeljenost, nameravano ustanovitev novega središčnega kluba. „Grazer Volksblatt“ izrekel je sicer pred kratkim nadejo, da se bode tudi česka duhovščina uvrstila v ta klub, češ, da bode z verskega stališča še vendar še lahko poganjala se za narodne interese. In v istini je pred nekaterimi dnevi prinesel tudi obskurni list praškega katoliško-političnega društva „Čeh“ nekako izjavo, kakor da bi bila česka duhovščina zadovoljna s tem klubom. Tej izjavi nasproti pa vé povedati „Politik“, da je v merodajnih krogih izvedela, da v „Čehu“ izrečeno mnenje ni nikakor smatrati kot mnenje česke duhovščine. Česki duhovniki bodo gotovo previdni dovelj, da ne bodo pustili po nepotrebnem oslabeti desnice, ker bi gotovo oslabljen desnica njim najmanj koristi prinašala.

Tuje dežele.

Javno mnenje v Švici obrača se vedno bolj proti anarhističnemu rovanju inozemcev, kajti ti večinoma provzročajo rovanja. Pred kratkim vršilo se je zopet več delavskih shodov v Curihu in Bernu, in delavci izrekli so strogo obsodbo inozemskim rovarjem, kateri jedó švicarski kruh ter večkrat domačine spodrivajo iz služb; protestovali so odločno proti temu, da bi v Švici živeči

Kmet zdravnik.

(Indovska povest.)

V Srakorepju je bil kmet — Žmulj so mu rekli — ki si je precej premoženja pritrudil in priskoparil. Oče mu reko: „Oženi se moj sin!“ Žmulj je rekel: „Oče, ki vi pravite, pa se bom.“ In Žmulj se je oženil. Dobil je ženo čedno, pridno, dobro. Hodil je delat na polje, njo je puščal doma. Nekoč mu pride na misel: ni prav, da jo puščam samo; a da bi jo bil delat silil, zdelo se mu je je škoda. Po dolgem premiselku jo iztuhta: Tepel jo bom, da mi dobra ostane, potlej jo bom už potolažil. Kar modro sklene, tudi koj čvrsto izpelje. Zjutraj je jel prepirati se žnjo, tako dolgo, da jo dobro nabije. Na to gre na delo. Zvečer pride s polja domov, pohleven kakor ovca, in prosi jo odpuščanja. Drugi dan stori takisto, tretji dan tudi, in tako naprej vsaki dan. Žena je vsaki dan jokala; ali nad možem ali nad seboj ali nad obema skupaj, to se ne vé.

Neki dan prideta kraljeva hlapca. Vstavita se pri Žmuljevi hiši. Ženi pripovedujeta, kako je kralj nesrečen. Pred osem dni je hči kraljeva ribe

inozemci teptali švicarske institucije, kajti nikdar ne pride Švicarju, živečemu v vnanji državi, na misel, da bi roval proti oni državi.

V **Francoski** so volitve na dnevnem redu. Razne stranke izdajajo svoje programe ter obetajo svojim pristašem gradove. Tudi vlada izdala bode koncem zasedanja oglas do naroda, in to zaradi tega tako pozno, da bode pred seboj imela uže programe vseh strank ter bode govorila lahko zadnjo besedo. Vlada se bode baje zelo živahno udeležila volitvenega boja.

Angleški novi kabinet pokazal je takoj pri svojem nastopu, da mu je razen drugih vprašanj posebno na sreci ono gledé **Irske**. Pred kratkim stavil je Parnell predlog, naj bi se sestavila enketa, katera bi imela nalog, nepristransko pregledati obsodbe irskih političnih zločincev. Hicks-Beach zagotovil je Parnellu v imenu irskega podkralja, da bode vlada z vso resnostjo skušala preiskati to zadevo, ter jo kolikor možno nepristransko in brzo rešiti. Kakor znano, so razmere v Irski neznosne; ubogi Irec ni nikjer mogel iskati pravice, in prejšnji kralj ni imel ušes za pritožbe. Če bode zdanja vlada ostala na tej poti, pričakovati je, da pride Ircem pomoč in da se na zeleni otok vrne mir.

V Mansion House zborovalo je dné 22. t. m. britsko in inozemsko **društvo proti robstvu**. Škof iz Gloncestra je predlagal resolucijo, v kateri se vlada opozarja na konvencijo, s katero se je prodajanje domačih robov (sužnjev) v Egiptu dné 4. avgusta 1884 baje odpravilo. Potovalec po Afriki Stanley, kateri je v toplih besedah podpiral resolucijo, je dejal, da Angleška v Kartumu palemu Gordonu ne more z nečemer postaviti lepšega spomenika, nego s tem, da reši Afriko trgovine s sužnji.

Razne vesti.

— (Mlad morilec.) Iz kraja Rekas na Ogerškem poroča se o sledečem dogodku. Te dni šla sta, sedemletni sinko necega ondotnega kmetovalca, z imenom Adam in njegov popolubrat Ivan na travnik travo grabiti. Pri tem sprla sta se dečka in Adam zažene v svojega popolubrata železne vile ter ga nekoliko rani. Vsled tega razsrdil se je Ivan tako, da je potegnil iz žepa malo sekirco, katero je bil skrivaj prinesel seboj ter udaril z njo štirikrat za vrstjo Adama po glavi. Ta zbežal je ves krvav proti vodi, a Ivan tekkel je tudi tja za njim. Ko ga na mostu doteče, udari ga še petič s sekiro po glavi, na kar nesrečni deček pade z mosta v vodo ter kmalu izgine v valovih. Trupla niso dobili. Okrajno sodišče je proti mlademu morilcu pričelo uže preiskavo.

— (Boj na strehi.) V Londonu vzbuja sedaj sledeči dogodek veliko pozornost. Pri neki hiši popravljali so delavci streho in so zaradi tega prislonili visoko lestvico. Ko pride v torek na vse zgodaj rednik

Oven David do dotične hiše, vidi da je lestvica po polnem na drugem mestu, nego je bila prej ta večer. Takoj se pomisli, da bi se bili znali kaki lopovi poslužiti te priložnosti ter vlomiti skozi streho v hišo. Podá se tedaj po lestvici na streho, med tem, ko je drugi rednik spodaj stražil, in glej! ni se motil. Komaj je bil na strehi, ko mu prideta dva našemarjena moška nasproti. Boj se takoj vname. Rednik k svoji nesreči ni drugega seboj imel, kakor palico, ki pa se mu je zraven še zlomila. Jeden tatov sprožil je štirikrat revolver nanj, vender ga je le malo ranil. A na to skočil je k njemu in ga z revolverjem tako hudo vdaril po glavi, da se je brez zavesten zgrudil na streho. Oni rednik, ki je stal na ulici, hotel je, čuvši strele, hiteti svojemu drugovu na pomoč, a komaj je stopil na lestvico, začel jo je drugi lopov takó hudo tresti, da ni mogel naprej. Ko pa je skušal iz hiše priti na streho, pobegnila sta tatova med tem in ja ni bilo mogoče dobiti. Revolver se je našel. Nesrečni rednik je hudó poškodovan in so ga prenesli v bólnico.

Domače stvari.

— (Imenovanje.) Ljudevita Blasicha, morskega nadzornika, imenoval je cesar za višjega morskega nadzornika.

— (Izid zrelostnih izpitov na učiteljskišči.) Spričevalo zrelosti dobili so koncem minolega šolskega leta naslednji gospodje učiteljski kandidati: Fran Črnagoj, Anton Eržen, Fran Gostinčar, Makso Jozin, Ivan Kambič, Ivan Kuhar, Fran Lovšin, Karol Matajec, Fran Rant, Karol Simon, Ivan Stukl, Karol Trost, Mihael Vrbič, Robert Ziegler in eksternist Edvard Jevnikar; dalje gospodičine učiteljske kandidatkinje: Marija Clarici, Marija Černy, Pavla Fleš, Izabela pl. Födransperg, Emilija Jelovšek, Ana Kalmus, Avgusta Kolnik, Terezija Kordeš, Klementina Kos, Ljudovika Košenini, Hedvik Pavlin, Franciška Zagorec in vnanje: Terezija Niemetz, Julijana Schellauf; kot obrtna učiteljica za ljudske in meščanske šole: Antonija pl. Langar; kot učiteljice za otroški vrt: Ema pl. Alpi, Pavla Edlinger in Ana Sima.

— (Sprememba posestva.) Hišo g. Fortune na Mestnem trgu kupil je za 28 000 glđ. g. Štefan Pogačnik.

— (Mešani pevski zbor Št. Jakobske cerkve v Ljubljani) priredi v nedeljo dné 2. avgusta ob 8. uri zvečer v gostilni g. Wucherja v Lescah koncert z naslednjim sporedom: 1.) A. Nedvč. „Nazaj v planinski raj.“ Mešan zbor. 2.) Rih. Wagner. Potpourri iz opere: „Tannhäuser“ za glasovir. 3.) Ženski četverspev. 4.) F. S. Vilhar. „Mornar“. Samospev. Poje g. Hubad. 5.) A. Foerster. „Njega nij“. Četverspev. 6.) F. Mendelssohn. „Jesenska“. Dvospev, pojeta gg. Pogačnik in Hubad. 7.) Schultes. „Zbor angelov“. Ženski trospev. 8.) A. Nedvč. „Darilo“. Samospev, poje g. Pogačnik. 9.) Lortzing. Iz opere: „Undine“. Mešan zbor s samospevi in spremljevanjem glasovirja. 10.) Garthe. „Vinska poskušnja.“

letavale. Kmetu, to se vé, ni bilo ljubo tako pršenje; uda se, pa gre žnjima.

Pridejo na dvor. Hlapca poročata kralju, da sta našla velikega zdravnika, ki ima pa to napako, da se ne loti bolnika, ako ni prej tepen. Zato priporočita kralju, naj ga dobro prebije, ako bi se ustavljal. Kralj mu veli, naj kraljično ozdravi. Žmulj se vrže pred kralja na kolena, vije roke, prisega, da nič ne vé, in kliče nebo in zemljo na pričo, da ni zdravnik. Kralj mu ne verjame. Migne. Hlapci pristopijo in mlatastijo po njem, da se je vse kadilo.

Ko jih je imel Žmulj dosti na plečih, izreče, da je pripravljen, zdraviti kraljičino. Popelje ga k nji. Mislil si je kmet: kraljični se je kost zagnošila v dušniku, ako jo pripravim, da se bo krepko zasmejala, morda jo vun pahne.

Pusté ga samega pri nji. Žmulj sede na tla, kremži se in pači, zvira se in preobrača in valja naprej in nazaj. Kraljičino je hudo bolelo v vratu; vender se silno zasmaja, ko vidi kmeta prečudne kozolce prevračati. V smehu jej je kost iz grla priletela. Žmulj jo pobere, pokaže kralju, in kralj ga obilno obdari.

Pevska burka s spremljevanjem glasovira. — Preplačo se hvaležno sprejemajo z ozirom na dobrodelen namen te veselice, kajti veselica priredila se bode v korist „Národní Šoli“.

— (Odlikovanje.) Predsednika pomorske vlade viteza Alberja je imenovala občina Grado častnim meščanom.

— (Duhovenske spremembe v tržaško-koperski škofiji.) Gospod Andrej Purga, duhovnik krške škofije, prešel je v tržaško-kopersko škofijo a nameščen je kakor duh. pomočnik v Miljah. — Gosp. Bernard Sever, prešel iz franciskanskega reda k svetovnemu duhovništvu, poslan je za subsidijara v Novake. Gosp. Fran Kušar stopil je v stanje mira. — Dne 9. t. m. umrl je g. Jakob Bokatič, kurat v Kostaboni. Ono kuracijo upravljal bode Fran Fonda. Dne 15. t. m. umrl je g. Nikola Dolinar, duhovnik v miru.

— (Goriški novomašniki,) kateri se podadó v jeseni v službovanje, so naslednji: Bratina Alojzij, Fabijan Josip, Kodermač Stefan, Pavlica Josip in Pipan Anton.

— (Najdeno truplo.) Poročali smo uže, da so v gnojnici hiše št. 5 na Marije Terezije cesti našli minolo soboto truplo neznanega človeka. Ležal je na obrazu, oblečen je bil samo s srajco in hlačami. Poleg trupla ležala je vreča in palica. Neznanec je najbrže na gnojišči iskal cunje in kosti ter je v pijanosti pal v gnojnico ter obležal. Po izreku komisije ležalo je truplo v gnojnici uže nad dva meseca. Nesrečnež je baje pred blizu dvema mesecema iz civilne bólnice odpuščen Avšič, po domače Gavgrožca. Avšič je baje navadno iskal uže prej po gnojiščih kosti in cunje, in na gnojišči našel je v pijanosti tudi svoje smrtno ležišče. Uradnik deželne dobrodelne ustanove spoznal je črevlje na truplu, da so iz civilne bólnice. Avšiča so tudi pogrešali, odkar je zapustil bólnico.

— (Umorjen razsajevalec.) Iz Trsta se poroča: Ladjetesalca Jos. Sbisà in Kajetan Padovan sta v kavarni na trgu stare mitnice v sredo po noči tako razsajala in okolo sebe mahala, da je bil kavarnar primoran poslati po stražnike, kateri so tudi prišli, ali razsajalca sta oba stražnika takoj napadla, ko sta jima naznanila, da sta aretirana in Sbisà je stražnika Franchinja vrgel na tla in po njem teptal, med tem ko je Padovan drugega stražnika s stolom obdelaval. Stražniku Franchiniju pa se je posrečilo, da se nekoliko vzdigne in potegne dabljo ter jo zavihti proti Sbisà, kateri se ni umakol ter tako prejel rano blizo srca, vsled česar je umrl še predno so ga mogli prenesti v bólnico. Padovan pa se je potem bojeval še proti obema stražnikoma, katerima se je na zadnje posrečilo, da sta ga spravila v luknjo.

Šolska poročila.

4. C. kr. vélika gimnazija v Celovci.

Poročilo prinaša razpravo: „Eine Probe aus der Dichtung des neugriechischen Dichters Aristoteles Valaoritis im Original und mit metrischer Ueber-

Kmet hoče domov. Toda glas, kako izvrsten zdravnik da je, raznesel se je hitro po vsem mestu. Osemdeset bolnikov ga čaka zunaj; vsi iščejo pomoči pri njem. Žmulj se brani in brani, nič ne pomaga; vzamejo ga v premso, palice padajo kakor toča: te so izdale. Pravi, da jih ozdravi; a kralj in noben ne sme biti zraven.

Ko z bolniki sam ostane, reče jim: „Težko je, toliko bolnikov in hitro ozdraviti, kakor želé. Le en pomoček je, ki bi utegnil pomagati. Ta je, da si izberem najbolj bolnega izmed njih, ga sežgem in njegov pepel drugim piti dam.“

Nato se obrne k najbližjemu rekóč: „Zdiš se mi, da si izmed vseh najbolj bolan.“ A bolnik ves prestrašen odgovori: „Narobe: čutim se dovelj trdnega; prav zdaj se mi vrača življenje; zdrav sem.“ — „Kaj? zdrav si? kaj pa iščeš todi?“ — Bolnik jo hitro popiha skozi vrata in kralju pové, da je ozdravljen. Takisto dela kmet z drugimi. Nato kmeta izpusté, bogato obdarovanega. Kmet je zdaj res gospod, ni mu treba toliko delati in žene tudi več ne pretepa.

Zlatorodov,

jela, zaletela se ji je kost in v dušniku obtičala. Zdaj iščeta zdravnika, a ni ga, ki bi ji pomogel. Kralj bo žalosti umrl, ako kraljična brže ne ozdravi.

Žmuljevi ženi se v glavi zabliška posebna misel. To priložnost je hotela porabiti, in možu vrniti. Dejala je, da pozna tacega moža, ki je največi zdravnik, in da more vse ozdraviti. Le tako čuden človek je, da se neče izdati in da neče zdraviti, ako ni do živega prepalican. — „O, nič se ne bojte,“ pravita kraljeva hlapca, „če drugega ni, to naju prav nič ne skrbi. Le povejte nama, kje dobiva tega čudneža.“

Žena jima pove, da tisti zdravnik je na polji ter jima natanko opiše kraj, kjer ga dobita. Ko hlapca odhajata, naroči jima še enkrat, naj palic ne varujeta, ako hočeta kaj doseči.

Kraljeva hlapca res najdeta kmeta na polji; bob je ruval. Povesta mu, kaj je kraljičini, da naj pride in jo ozdravi, in da ne bo zastoj. Žmulj se izgovarja na vse pretege, da ne more, da ni zdravnik, da kraljičini ne more pomagati. Kraljeva hlapca vidita, da se mož ne da pregovoriti z lepo, zato jameta udrihati po njem, da so palice od-

setzung von Hanns von Klebelsberg. — V učiteljskem zboru, ki je sestavljen iz 17 učiteljskih močij, nahajamo samo tri Slovence, gg. profesorje I. Scheiniga, dr. Jak. Skota in Jak. Wanga.

Slovenščina se je učila samo kot relativno-obligaten ali kot prost predmet v štirih tečajih. Prvi tečaj, v katerem so bili Slovenci drugošolci skupaj z nemškimi začetniki iz raznih razredov, štel je 28 učencev. Drugi tečaj za slovenske tretješolce in četrtšolce „und für in der slovenischen Sprache vorgeschrittene Deutsche“, imel je 29 učencev. Učni jezik v teh dveh slovenskih kurzih je bil — nemški; učna knjiga seveda tudi nemška! V tretjem in četrtem tečaju je bilo 11 učencev Slovencev, ki so se učili slovenščine s slovenskim učnim jezikom. Vsem štirim slovenskim tečajem je bilo odmenjenih samo 6 učnih ur na teden.

Dijaška knjižnica se je pomnožila samo z jedno knjigo slovensko (s „Kresom“).

Gimnazija je imela 383 učencev in to 313 Nemcev, 65 Slovencev, 4 Italijane in 1 Angleža. Slovencev je bilo v I. a 14, v I. b 9, v II. a 6, v II. b 3, III. a 9, v III. b 5, v IV. 8, v V. 6, v VI. 4, v VII. —, v VIII. 1. — Po domovini je bilo 22 učencev s Štajerskega, 12 učencev s Kranjske. Učni napredek je bil jako ugoden, kajti izmed 383 učencev jih je samo 40 dobilo drugi, 15 pa tretji red.

5. C. kr. velika realka v Celovci.

Program ima spredaj učno razpravo „Die Subjektivität des Raumes und das XI. Enklid'sche Axiom“, katero je spisal profesor Hans Wehr. Dalje beremo „Vier französische Lieder“, katere po starem rokopisu koroškega zgodovinskega društva priobčuje profesor J. D. Kemp. — Med 14 profesorji se nahajajo trije Slovenci, gg. profesorja Tomaž Schrey in Ferdinand Kosmazh in g. katehet Janez Hutter. Učencev je imel zavod samo 154, med temi 143 Nemcev in 7 Slovencev, in sicer so bili slovenski učenci po posameznih razredih razdeljeni takó: v I. razredu so bili 3 Slovenci, v II., V., VI. in VII. razredu po 1 Slovenec, v III. in IV. razredu ni bilo nobenega Slovenca.

Slovenščina se je učila samo v prvih štirih razredih kot prost predmet, katerega je obiskovalo v I. razredu 18, v II. razredu 5, v III. razredu 6, v IV. razredu 5 učencev.

Po koliko ur na teden, po kateri učni knjigi in s kakšnim učnim jezikom se je poučevala slovenščina, o tem poročilo modro molči. Vender bi sodila bila učna knjiga in učni jezik najbrž nemška.

Niti učiteljska, niti dijaška knjižnica ni kupila ni jedne knjige slovenske.

6. C. kr. velika gimnazija v Beljaku.

Poročilo nam podaje razpravo: „Das Urtheil des Horaz über Lucilius“, katero je spisal profesor Rihl.

Učiteljski zbor ima 15 učnih močij, med njimi dva Slovence, gg. profesorja Anton Artel in Josip Lendovšek.

Učencev je imela gimnazija 161, med temi 135 Nemcev in samo 21 Slovencev. Slovencev je bilo v I. 3, v II. 4, v III. 5, v IV. 2, v V. 3, v VI. —, v VII. 3, v VIII. 1.

Slovenščina se je učila v dveh tečajih kot relativno-obligaten in kot prost predmet po uhozi dve uri na teden. Učne knjige so bile Sketov „Uebungsbuch“, Janežičeva slovnica in Cvetnik slovenske slovesnosti. Koliko učencev je obiskovalo slovenščino, tega poročilo nikjer ne pripoveduje, dasi je drugače tako zgovorno, da našteva celo nemške pesni, katere so učenci brali po raznih razredih. Sploh pa je uredba vsega programa kaj malo spretna in pregledna.

Dijaška knjižnica se je letos pomnožila za 11 slovenskih knjig. To kaže, da tudi samo dva slovenska profesorja kaj dosežeta, ako imata kaj dobre volje.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 27. julija. Ministerski predsednik podal se je včeraj na svoja posestva v Ellischau.

Rim, 27. julija. Papež prekonizoval je danes šest kardinalov, kakor tudi praškega in budjeviškega škofa.

Odgovorni urednik J. Naglič.

London, 27. julija. „Daily-News“ poroča, da je Salisbury stavil predlog, naj bi v bližini Zulfikarja nastavljene čete zapustile te pozicije in da je na ta predlog Rusija ugodno odgovorila, s pogojem pa, da Afganci ne zasedejo tega prostora.

Trst, 26. julija. V gradu Miramare delajo se uže priprave za vsprejem cesaričine Šefanije in princesinje Viktorije.

Pariz, 26. julija. Pri včerajšnjem sprejemu kitajskega poslanika pri Freycinetu izrazil je prvi željo, naj bi se prijateljske vezi med Francijo in Kitajsko pritrdile. — Courcy brzojavlja, da so Thuyeta zapustili skoro vsi pristaši ter da je po polnem obkoljen.

Kalkuta, 26. julija. V Rongapuri in Bengalenu napravil je trikratni potres veliko škode. Vas pri Nathoru v Bengalenu se je po polnem v zemljo pogreznila.

New-York, 26. julija. Generala Granta pokopali bodo dné 8. avgusta v new-yorškem osrednjem parku. Dnó 4. avgusta se pripelje truplo iz Mount-Mac-Gregora, kjer je umrl, v New-York ter bode tu štiri dneve izpostavljeno.

Telegrafčno borzno poročilo

z dné 27. julija.

Jednotni drž. dolg v bankovcih	82.70
„ „ „ srebri	83.40
Zlata renta	109.10
5% avstr. renta	99.55
Delnice narodne banke	888.—
Kreditne delnice	284.75
London 10 lir sterling	124.95
20 frankovec	9.90
Cekini c. kr.	5.89
100 drž. mark	61.30

Tujci.

Dnó 25. julija.

Pri Mallél: Foltz s soprogo; dr. Schulte, Bokan, in Atlas, trgovec, z Dunaja. — Latoschinsky s soprogo in Luschich s soprogo iz Trsta. — Petermandl s soprogo iz Gorice. Pri Slonu: Steiner, član c. kr. dvornega opernega orkestra, s soprogo, z Dunaja. — Baertl iz Ulma. — Pajk, c. kr. profesor, z rodbino, iz Brna. — Hartmann iz Trsta. — Jasbec, kr. oger. teleg. nadzornik, iz Zagreba. — Kochanovsky, notar, iz Ogerske. — Obergföll in Metzler iz Kočevja. Pri Avstr. carji: Bogusdowsky, učitelj, iz Varšave. — Wurm iz Trsta. Pri Južnem kolodvoru: Krause, učitelj, iz Greifswalda. — Hrowath, lišni posestnik, iz Gradca. — Lanal, inženier, iz Trsta. — Horwath, kapelnik ogerske godbe, iz Zala-Egerszeka.

Umrlí so:

Dnó 25. julija. Karel Mally, zasebnik, 84 l., Hradeckýjeva Vas št. 7, plućno otrpjenje.

V civilni bolnici:

Dnó 24. julija. Jarnej Marout, delavec, 53 l., alkoholizem. — Marjeta Alcin, gostinja, 60 l., piemij.

Dnó 25. julija. Fran Jerak, delavec, 76 l., opešanje.

Tržne cene.

V Ljubljani, 25. julija.

Hektoliter banaske pšenice velja 7 gld. 57 kr., domače 6 gld. 50 kr.; reš 5 gld. 20 kr.; ječmen 4 gld. 37 kr.; oves 3 gld. 9 kr.; ajda 4 gld. 55 kr.; proso 5 gld. 85 kr.; turšica 5 gld. 69 kr.; 100 kilogramov krompirja 3 gld. — kr.; leča hektol. po 8 gld. — kr., bob 8 gld., fižol 8 gld. 50 kr. — Goveja mast kilo po 94 kr., salo po 82 kr., špeh po 52 kr., prekajen pa 64 kr., maslo (sirovo) 84 kr., jajce 2 kr.; liter mleka 8 kr., kilo govejega mesa 64 kr., telečjega 54 kr., svinjsko 66 kr., drobniško po 38 kr., — Piške po 28 kr., golob 17 kr.; 100 kilo sena 1 gld. 59 kr., slame 1 gld. 69 kr. Seženj trdih drv 7 gld. 50 kr.; mekih 5 gld. 20 kr. — Vino, rudeče, 100 litrov (v skladišči) 24 gld., belo 20 gld.

Srečke

z dné 25. julija.

Dunaj: 47 68 62 29 22.
Gradec: 51 81 42 20 28.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nabo	Mo-krina v mm
25. julija	7. zjutraj	736.68	16.8	sv. sl.	sk. js.	0.00
	2. pop.	736.68	22.3	svzh. sr.	obl.	
	9. zvečer	737.26	19.0	svzh. sl.	d. js.	
26. julija	7. zjutraj	737.16	16.2	szpd. sl.	obl.	0.00
	2. pop.	735.76	19.3	svzh. sr.	„	
	9. zvečer	736.88	20.3	svzh. sl.	„	

Moje takó priljubljeno, ne prozorno, ampak istinito vsebinsko, povsodi kot izborno priznano

univerzalno glicerín-milo

priporočam vsakemu kot najnežnejšo in zdravjšo kožo ugajajočo umivalno milo. Isto odpravlja pri daljši porabi vse pege, kožne izpuške, preveliko kožino rudečico in podeljuje isti sploh največjo nežnost in čisto belino; komad stane 10 kr., 14 in 20 kr. — Neobhodno potrebno za umivanje otrok. Samo pristno iz tovarne (49) 12—10

H. P. Beyschlag-a v Avgšpurku.

Jedina zaloga v Ljubljani pri

K. Karingerji Mestni trg št. 8.

Pri

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bambergu v Ljubljani

se dobivajo vedno vse

knjige družbe sv. Mohora

in tudi sledeče knjige:

Abecednik za slovenske ljudske šole. Sestavila A. Razinger in A. Zumer. 20 kr.

Abecednik slovensko-nemški. Sestavila A. Razinger in A. Zumer. 25 kr.

Brezovnik, saljivi Slovenec, 60 kr., vezano 70 kr.

Celestina J., Aritmetika za nižje gimnazije, I. del, vezana 1 gld. 30 kr.; II. del, vezana 1 gld. 10 kr.

Celestina J., Geometrija za nižje gimnazije, I. del, vezana 70 kr.; II. del, vezana 80 kr.

Cimperman, Pesni, 60 kr.

Dimitz A., Habsburžani v deželi kranjske 1282 do 1882. Slavnosten spis, na svetlo dal kranjski deželni odbor. 4 gld.

Fillipovič, Kraljevič Marko u narodnih pjesmah. 90 kr.

Gregorčič, poezije, drugi pomn. natis, 1 gld. 20 kr., elegantno vezano z zlatim obrezkom 2 gld.

Janežič A., Slovensko-nemški slovar. 2 gld. 20 kr., vezan 2 gld. 70 kr.

Jenko Ivan, Pesmi, 1 gld.

Jesenko Janez, Avstrijsko-ogerska monarhija. — Domovinoznanstvo za četrti razred srednjih šol. 45 kr.

Jurčič Josip, Zbrani spisi, I. zvezek 1 gld., II. zvezek 70 kr., III. zvezek 70 kr., IV. zvezek 70 kr.; v krasnih platnicah vezan vsak zvezek 50 kr. več.

Kačič-Mišič, Razgovor ugodni naroda slovinsk. 1 gld. 20 kr.

Kermavner V., Vadbe v skladnji latinski, vezane 1 gld.

Klalič, Lehrgang der kroatischen Sprache, I., II. Theil sammt Schlüssel. 1 gld. 52 kr.

— Kroatischer Dolmetscher, 60 kr.

Knjižnica slovenske mladine:

I. zvezek: Tomšič Ivan, Dragoljubci, 30 kr.

II. „ „ Peter rokodelčič, 36 kr.

III. „ „ Cigler Janez, Sreča v nesreči, 35 kr.

Kobler A., Zgodovina Sorške in Preške fare, 30 kr.

Kosec, Krščansko-katoliško pravoslovje, 1 gld. 20 kr.

Lavtar L., Občna aritmetika za učiteljska. Cena vezane knjige 1 gld. 20 kr.

Lesar A., Liturgika ali sveti obredi pri vnanji službi božji. Vezana 1 gld. 20 kr.

Majer H., Odkritje Amerike, trdo vezano 1 gld. 60 kr.

Pačar, Zakon in žena, 40 kr.

Postave in ukazi za kranjsko ljudsko šolstvo. 1 gld. 50 kr.

Praprotnik, Mali šolski besednjak. 4. natis. Vezan 85 kr.

Razlag J. R., dr., Pesmarica, 60 kr., vez. 80 kr.

Rožek J. A., Latinsko-slovenski slovník. Vezan 2 gld. 70 kr.

Senekovič A., Fizika za nižje razrede srednjih šol, vezana 2 gld.

Šmid Kristof, Spisi. 3 zvezki po 40 kr.

Vošnjak I., dr., Poročilo o kmetijski enketi dné 17. in 18. aprila 1884 v Ljubljani, 50 kr.

Vraz Stanko, Izabrane pjesme, 1 gld. 80 kr., eleg. v platno vezane s zlatim obrezkom 3 gld.

Zapisnik hiš deželnega glavnega mesta Ljubljanskega. Vezan 65 kr.

Zlatorog. Pravljica za mladino. 20 kr.

Znidaršič J., Nauk o desetnih (decimalnih) razlomkih pri računih z novo mero in vago. 60 kr.

V naši zalogi smo tudi na svetlo dali slovenske knjige s podobami za mladino, in sicer:

Pepelko, Snegulčica, Trnjevo rožico (4° velike) po 50 kr. Pravljice o:

Pepelki, Rudeči kapiči in Obutem mačku (8° velike) po 25 kr.

O deželi lenuhov, Snegulčici, Pritlikovou (Palček) in **Robinzonu** po 15 kr.

Oznanila

in reklame za vse časopise, strokovne novine in koledarje domačih in tujih dežel preskrbava reellno in najceneje uže celih 27 let obstoječa najstarejša firma Avstro-Ogerske v tej stroki: **A. Oppelk** na Dunaji (Stadt, Stubenbastei Nr. 2).